

N:o 81.

I

Heder.

Det talas rätt mycket om heder
Men det ämnet räcker nog än,
Då jag om uppmärksamhet beder
Att säga min tanke om den.

Att heder är något att prisa
Den sanningen ofta man hör,
Nu vill jag försöka att visa
Hvad missbruk man därutaf gör.

Och blott några få paralleller
Skall visa oss tydligt och lätt,
Att när ordet heder det gätter
Lä tars det på olika sätt.

I banken, hvars ställning är säker
Dess myndige herr direktör,
I ekstraränsor sig vräker
Och svindlande summor förstor.

När rundliga länen ej ricker
Att fylla ett konstlat behov,
Han med en försnitning betäcker
Baltansen - ett lättfånget rove.

Och om han beträdes med kneppet
Och händelsen bringas på tal,
Mänstra han befodras till repret?
Kaj då, ah, det vore skandal.

Kaj han har nog vänner i viken
Som kan giva brastet rison
Och byssta de nyfikna skriken
Med strängaste - skenrevision.

Om kassan han ätet tar världen
Att v brättnar att prata till stult,
Sen höngnas han väl med en ords
Och heder han har som förut.

En man utaf folket som sträpar

2
Att ärligt förtjäna sitt bröd
Ett arbete misster - han bärvar
För framtidens hotande nöd:

Han arbete söker - förgäfvos,
Det blir endast mekande svar,
Hans hälsa av sorg undergräfvos,
Den arme är make och far.

Han lär sig att frysa och svälla
Lå alstras mot samhället hat,
Men känsliga hjärtan kan smälta
Lå barnen hörs bedja om mat.

Han kufvar sin stolthet, han tigger
Sen allt annat hopp är förbi
Men svaret till hands genast ligger:
"Ni kunde väl arbeta, ni!"

Det smärtsamt i bröstet känns stikka
Där ser han en bagarvanga stå,

Han stoppar ett bröd i sin ficka
Att gifva de hungrande små.

Men ve, han blir upptäckt, han tages
Och ~~genast~~ till häktet det bär
Då han inför domstolen drages
Förgäves om nåd han förgär.

För stöld - utan omsvek han dömes
Man såg ju då brödet han tag
Bak fängelsemurar han gömmas -
Han var inte hedertig nog.

Bland grillklädda guldkrogsrepubliken
En storman sig roar en kväll
Vid sprittande gratismusik
Han känner sig friggörd och säll

Den dyrbara dryck som han väljer
Och kyparens krypande min,
Oss kämligen tydligt förtäljer

Att vatt vräkiga kunden är fin

När gryende dagstjänst tränger
I rökfyllda skraplet till slut
Han värdestöst betalningen... tränger.
På bordet han letar sig ut.

Och hemåt han kosas vill taga
Men tänk betillken kassar fatal,
Han ofta har anledning klaga,
Att gatan är mycket för smal.

Der raglar han rätt på polisen,
Nu bli han väl äntligen fast!
Ah nej - han blir hjälpt utur kisen,
En hyrvagn anskasaffas i hast.

Dit lyfter han sakta och varligt,
Konstapelen gör artigt konnär,
Med ruset var inte så farligt,
Ty hedersman kallar han för.

En annan med karfliga kläder
med alldeles samma begär,
På simplaste krog sig bereder
En njutning så innerligt kär.
Han glas efter glas synes tömma,
Men svärmar för brännvinet blott,
Det gör han kanske för att glömma
Att fattigdom blifvit hans lott.

Och flitigt få slantarne vandra
Till dess hela kassan är slut,
Om sen kan ej lyndes av andra
Så helt kan enkelt-kastas han ut.

Hans ben honom rikligt ej bära
Han vill någ, men kan inte gå,
Men att någon hyrvarogn bevära
Polisen ej nu tänker på.

Stj. hjärstenit, det gör dock susen
Mot den som har sliten hä-bit,

4
Nu skriker det: »finkan med buson!»
Och oftast så stäpas han dit.

Sen får han med böter försona
Det rus hvori glömska han fönn,
Man särskilt lyckas vilja betona,
»Han kallas ju ej hedersman.»

På samhällets höjder vi finna,
I ädelstens-gnistrande ram,
En skön och färfjusande kvinna,
Det kanske bör sägas — en dam.

Högvälbarne ädlingens maka
Som strålar av ungdomlig glöd
Brott sätman av lifvet fått smaka,
Här knapptast hört talas om nöd.

Men trots sina urgamla anor
Och platsen på samhälles höjd,
Trots sina förfinande vanor

Är hon dock ej fullkomligt nöjd.

Den frukten som kallas förbjuden
Ges vinka med gyflene präkt,
Den lilla beringade guden
Får henne snart helt i sin makt.

En kväll då balsalen larmar
Musiken med dörande ljud
Hon synker i älskarens armar,
Hon glömmet sitt löfte som brud.

Och vännerna hviska om saken
Och säga: "min gud så pikant".
Förföraren berömmes för smaken
Och ämnet är hägt inträssant

Hon blott sig en triumf sig bereder
Att hon lyckats vinna en stav
Men tro icke att hennes heder
Får ringaste skada dödar.

5.
Från stolta pdlatset vi ställa
Till bakgatan tråkus vår färd.
Där kan ju besöket få gälla
En bild m de fattiges värld.

Högst upp i det äldriga huset
Där vinden i springarna gryr,
Vid sparsamma takfönsterlyuset
Det sitter en flicka och syr.

Det syrs att hon måste försaka
Att hvad hennes sjät kan föströ
Och ögonen skvallra om vaka
Ty blicken är mattad och slö.

De flitiga fingrarna värka
Men fort måste arbetet gå,
Hon måste sin kassa förstärka
Lått att litet mat hon kan få.
vända
Ibland får hon svältta i dagar.

Och då blir med maben rätt skick^{all}
Tills finfina hundan behager
Att ge »den där mänskan» betalt

Hon känner hur krafterna hotas,
Snart orker hon ej stå sig ut,
Då börjar så småningom rotas
En tanke, den blir ett beslut.

Hon pröpat en hungersnöds fasor,
Hon vill inte känna dem mer,
Hon vill inte klädas i trasor
Och nu, en utväg hon ser.

Hon hämmar sitt klapprade hjärta
På nöden en ursäkt är byggd,
Hon skäffver af undertryckt smärta,
Hon tvekar - men sätter sin dygd.

Och öfver den fallna man skymder
Att hänande bryta en stav.

6.
Det säges att med upprät hon syndes,
Att heder vet hon iske af

Beris utaf dessa exempel
Vi ha för den sannigen fått:
Der nöden har påtryckt sin stämpel
Där blir hvarje felsteg ett brott

Och svartom, där brottet sig gömmer
I bländande glitter och guld,
Där allting så gärna man glömmes
Då är själfrå rättrisan kuld.

Och önska vi halöten pröbera
Af hedern hos fattig och strik
Lä syns att den rikes tal mera,
Därs lifskraft är armarnes lik
Jag härpå den slutsatsen leder,
Och den resoneras ej bort,
Att alltid den fattiges heder
Ar af myskem finare sort. C

Skogsblomman.

Där väkte upp i dalens famn.
En liten blomma utaf namn.
Bland alla dalens blommor små.
Hon skönast var ändå.

Till henne fjärlin kom en dag
Att kyssa blomman så han bad
Men blomman ner sitt äga slag
Hon rodnade och tog

Ack kära fjärlin bli hos mig
Bli kvar hos mig så får du mig
Men flyr du bort skall blommandä
Bli kall som vinterns snö

Mens fjärlins trohet blev så kort
Hans flög till andra blommor bort
Och blomman ner sitt äga slag
Hon rodnade och tog

7.
En sådan blomma fins ej mer
Som ensam uti skogen ler
Nu fjärlin sig ängnat har.
Att han ej stannat kvar.

Kärleksvisa
Hos mig sjelf har jag beslutet
Aldrig älska mer än en
Kärleksbandet som är knutet
Blifva skall så hårt som sten

Dig älska vill jag äga
Utaf hjärtat hålla kär
Dig i mina tankar bära
Fart jag långt ifrån dig är

Ett rent hjärta ofärfallskat
Skall jag hafva till min död
Andra hafvar jag väl älskat
Men dock ej till äfverflöd

Aldrig får jag annat hjärta
än jag hafver för dig hyst
fast jag lider mycken smärta
älskar jag dig lika högt

Höga berg och djupa dalar
märka skogar vilda trån
mina tankar till dig fara
ständigt trycker jag din hand

Dig omfattar jag om natten
i en angenämer dröm
dig tycks vara ganska nära
men det är en flyktig ström

Far jag öster eller väster ut
aldrig blir vår vänskap löster
eller ändras till ett slut
Men beständig skall jag blifva
fast jag långt ifrån dig är
som jag håller på att skriva

8.
har jag dig en älskad vän
af hjärtat mycket kär

Fiskareflickan

På Bohustänskusten bland skären de grå
där ser man en graf med ett ankare på
den saknar all klädsel kransar och hand
dess prydnad består utav sjöskum och sand

2) Men sagan om den som i graven är gömd
av fiskarbefolkning skall aldrig bli glömd
Den tid av mitt minne blir aldrig förskörd
Jag vill den berätta som jag den har hört

3) Bland äldriga granar som växt på strand
där såg man en fiskareflicka i bland
Hon satt där så ensam med hand under kind
och lysnar så tankfullt till susande vind

4) Hon suckar djupt huru smärtsamt det är
att så skild ifrån den man är kär
O svara mig hjälpa på blånande hav
Säg var är min älskling säg är han i grav

5) Säg har han mig riket och laget en an
O Gud! den tanken kan ej vara san
Han svar ju mig trohet när han reste bort
han lovade komma igen inom kort

6) Han sade ju även när han stöt mig i fanen
jag skriver så snart som jag kommer i land
Men aldrig en rad ifrån honom jag fått
fast snart trenne år sen den dagen förgått

7) Med sorg i mitt hjärta så ensam jag går
mitt sällskap är vågen som skummande står
I susande granar och mörkblåa skär
ni äro de enda som mig håller kär

8) Har tack för all vänskap ni visat mig här

9

9) Nu avsked av världen för evigt jag tar
Min grav skall jag bädda bland vågornas mall
bland sjöskum och näckros där vila jag skall

7) Sen lösar hon sakta sett köljade här
och sedan hon nedar till sjöbranden går
här niskas hon sakta sin älskades namn
och sjonkar så nedar i vågornas fann

10) En korttid därefter sen flickan försvan
man liket av henne i vågorna fann
Sen fick hon sin grav invid granarnas fot
der vilas hon bygg emot stormarnas hot

11) En sjöman som kom ifrån brusande hav
lät resa ett ankare på hannes grav
där lät han gravera med gylene ord
här vilas den värnen jag älskat på jord

12) Men kattegats böljor de skummande står
mot foten av gravens är ifrån är

Men sagan om den som i graven är gömd
av fiskarbefolkning skall aldrig bli glömd

Alfred och Anna

När kvällen kommer och bjudar hvita
vill sköna Anna åt lunden ila
att möta Alfred i dalens lund
han lofvat komma i kvällens stund

2) Hon var så glad och hon var så nätter
Vid bröstet hon många blommor sätter
Vid högra bröstet hon binder fast
Med röda bandet en blomsterkravast

3) I höga eken hörs gökens toner
Och tärkan skanger i lundens kronor
Och vinden spelar på hvarje blad
Mån sköna Anna hon vandrar glad

4) I dalen der de ha stämt sitt möte
Der hvilar hon sig i skogens sköte
Sen går hon längtande dalen om
Men ingen Alfred till henne kom

5) Hon går i ora och längtanskväten
Då hördes plöteligt ett skott i dalen
Då hördes ljuda ett jemmerröp
Som trängde fram genom trädens hop

6) Hon går att möta sin vän på vägen
Men stannar genast bestört förlägen
Liksom en bild hon förstodnad stod
Ty Alfred badade i sitt blod

7) Hon frågade men hans röst var buten
Ack käre Alfred säg är du skuten
Hon dignar nedar till blöddrad famn
Men Alfred viskar blott hennes namn

8) Hon vänligt räckte åt henne handen

Och sade Anna nu läses banden
Adjö min Anna nu skiljs vi åt
Hon brister ut i en häftig gråt

7) Nu öppna såret ej mera blöder
Vid Annas bröst ligger Alfred döder
Han ligger kallnad vid hennes barm
Om henne lindat han har sin arm

10) Vid Alfreds bröst vakar Anna trogen
Men mördaren ilar fram ur skogen
Och ropar själf med färskräckelse
Jag hafver mördat o ve o ve

11) Det svära kan han nu aldrig glömma
Han går att Alfred får menskor gömma
Men vänder om på den väg han flytt
Och laddar åter pistolen på nytt

12) Pistolen han emot bröstet vänder
Men Anna rycker den ur hans händer

11.
Och ropar sedan med hurtigt mod
Och sade blod har nu flutit nog

13) Af våda skottet sig själf afläskar
Och blodet börjar ur bröstet frosa
Och Bernhard icke en suck ens hör
Vid Alfred sida nu Anna dör

14) Det sista skottet som mängen aktar
Där kommer folk ifrån alla trakter
Båd små och stora från närmaste by
Förskräckta häpnar vid denna syn

15) Mång flicka domnar och mister modet
När månens sken speglar sig i blodet
Då hördes icke en menskelig röst
Men vemodsklagan i allas bröst

16) Men huru sent uppi sena kvällen
Ud' ev Bernhard förd uti mörka sellen
De smidd i böjor i detta snat

Där härskar mörker förutan sol

17) Om dagen gråter han och om nätter
Den bleka kinden med tårar kvätter
Sen går han längtande dagen om
Tills änteligen hans dödsdom kom

18) En dag fångvaktaren härs berätta
I morgon Bernhard skall du avrättas
Bered dig själv och bekän ditt mord
Förvån du göms i den kalla jerd

19) Ja Bernhard svarar och stilla gråter
Nu vill jag dö och se Anna åter
Ty hon där yppe i englaland
Skall ge förlåtelse med sin hand

20) Och nästa morgon man Bernhard bedar
vid avrättningsplatsen han faller nedar
En blomsterkvast han i handen håll
Och biten höjdes hans huvud föll

12.
Lars Petter

På grevens gods Lars Petter i trasar
syntes gå, de greveliga svinen han
vaktade uppa, av vem Lars Petter
föddes av vem han var och allt
det visste han själv inte blott att
han frös och svält

2) Och allt vad snuskigt hette man
man honom göra gav ty godsets herr-
gårdsdränger han tjäna fick som star
i stallet fick han ligga när källden
smält i knut de hästar hadde täcken
män Lars ej minsta klut.

3) Den enda av dem alla som en
blick av ömhet ger är grevens enda
dotter ett barn som hemmet ser
de kräseliga rätter som henne kökes

13
var dag, hon gömde åt Lars Petter
som var så arm och svag

4) Då börja gossen gråta och ser på
flickan glad han stammar helt
förlägen min rodnar därtill smått
Den dagen kan väl komma då det
kan gess igen så har i drömmen vis-
skat en röst från himmelen

5) Det var väl första gången jag her-
rans nattvard fått jag kände mig
så lycklig om dig jag drömde blott
jag drömde då så mycke som aldrig
kan stå in jag drömde o förbät mig
jag drömde du var min

6) Farväl för sista gången i sen mig
icke mer men resa mig blott den
blomman som du i handen bär
och flickan råkade blomman med

hand så späd och fin får jag den han-
den kyssa ja gärna munnen med

7) Så talte vår Lars Petter och som en
sparr flög bort på greveliga godset
han syntes sj så fort förän många år
var gångna då kommer han igen
då kommer han tillbaka hem till
sin tragna vän

8) När åtta år var gångna då kom en
vagn så grann till slottets marmortrappa
i vagnen satt en man en blid
och ståtlig herre med milda anlets
drag ja godset under klubban
det skulle gå i dag

9) Då ser han genon fönstret en ung
förgräten mö då breder sig en rodnad
uppå hans kind av snö han träder in
i salen auktionen börjar gå jag

bjuder dubbla summan här ligger
pengen stå

10) Sen går han in till greven som
helt förkrossad sakt behåll ert
gods min herre men hälsa fräken
att här börjar han att stamma
min hälsa fräken att bland skattar uppå
jorden är hon min högsta skatt

11) Jätta är jag grävet i Kalleformin
guld och samtat milleaner för hennes
godhets skull föraktad och förkastad
av alla som jag var hon var
min tröst allena nu rädder
hon sin far

12) Då talte han till greven och gre-
ven fatter mod och uti dessa saler
ett präktigt bröllop stod här
vigdes de tillsammans de barndoms-

14
värmer två här kan man tydligt
finna att Gud har ställt det så

Alpens ros!

Uppå alpens högst betagna spira
dit ej någon mänsklig fot kan gå
der syns alpas sina stängar visa
inuti bergets högst betagna vä

Uti dalen väte upp en blommas fa-
lika skön som alpens fagra ros
och mängen friare till henne kom-
mo och alla ville äga alpens fagra ros

Den blomman var en ung behaglig tär-
na en dattar till den rika kondrat
mor den födde ingen tycklig tärna
för högmod uti hennes hjärta bor

Äck ni blommas suckade hosi ofta

den som finge se en stund
och få känna huru skönt i dofta och
trycka blott en kyss på eder kind

Gå fängde Elin då en yngling sade
och hör du Elin vill du bli min brud
allt mitt guld för dig jag medlade
och klädde dig i alpens blomsterkrud

Skj hon sade ingen brud jag bliver
för än han mig ett löfte ger
och det är han som mig en alpas gine
en enda blot jag fodra icke mer

Säg skynda har du mod att detta göra
så vill jag för evigt bli din brud
må herrns hand dig uppå bergot föra
farväl o kummer med dig vare gud

och kumra klättrar uppför bergets klipp
tills han kommit dit blomman slaget

15
hans enda handtag var en blomsterklipp
pa och på en turva stödde han sin fot

Elin se här har du din blomma
men nu är det en alpas vit som snö
Elin vänta se nu snart jag kommer
min Gud jag faller lat mig icke dö

Gå han ropte när han störtar
neder ifrån bergets högt belägna topp
uti dalen ligger blott hans kläder
och hans rystigt sönderslagna kropp

Men Elin genast best till platsen itar
der fick hon se den döde der hans låg
o store Gud han nu i döden ritat
att brudpar döden gjorde dem ändå

Nu ij grannan tängre här små vita
ja uppå kvinnans träs och övermod
alpens rosor äro ij mer vita
de äro färgade av kummers blod

Elvira Modigan

Lorgettiga saker hända som ro-
manen fylla kan ännu för en
dickt måhända det var fröken
modigan

Vacker var hon som en ängel
kind så röd och ögon blå, smär-
om livet som en stänget spjäsande
att se uppå.

När hon dansade på lina, lik
en liten kärka glad bifalsropen
hördes vida ifrån långa bänkars
rad.

Då kom löjtnant siten sparre:
vacker bildad adlig börd ögat stösa
handen darrar ty hennes kärlek
den blef hörd

Gift var sparre morsig skildar

från sin make intom innan
kort allting kan försöka ville
med Elvira draga bort

De till Danmark styrde fär-
men den resan den blev kort
Färten lång i vida världen tänkte
de att draga bort

Det tog slut på deras pengar ingen
ting att leva av Fär att undga ödet
strängar sökte de att draga en
blodig graf

Nåd och kärlek dem förenat
deva här det blev ett dräng
derför båda nu sig enat dö på
en och samma gång

Sparre en revalvar hädde i
sin hand och sekte tog mat
Elvira drag handen lade hvil-
ken följ och dog

Trod kring hand och ricket
denne handelse sig spridd ut

17
Skildra den förnars ej pränns
brottslig början sig sagligt stöt
Tänck derpå i unga åren Okun
lätt den falla kan brotstlig
kärlek föll i spären
tänck på ett recken snadigan

Skeppets skuldra
Hvarthän du stätte sjöman varthän
står nu din häg långt bort ifrån din
flicka vid hafvets kalla våg
men kom då snart tillbaka du
ställe sjömatros du lämna skall
med smärta din ämna kärleksros

För med på skeppets skuldra
ty så var skutans namn en var
ker sjöman idar ifrån sin flicka
famn med tårar uppå kinden
han gaf till afskedsord blott för
den kärlek när han rosa gick ombord

På skutan lyftas ankar och segel
sättas till det gäller nu ej länge
i hamnen ligga still de hvita
segeldukar af vinden fyllas snart
och skuldran plöja böljan allt
med en drecktig fart

Men resan den gick lycklig allt
brasetiens kust bland alla de sjöman
var det blott glädje lif och lust
snart vände de tillbaka och styr
med säker hand blott en utav dem
alla fick se sitt fosterland

Men se hur hemlen mulen och
vågar böjät gå de sjömen i
sin ordning vid fall och brassor
stå då hörs kaptinens stämna
fart berga segel bort och hans
befallning lydtes ja det var
inom kort

18
Och skulldran tännsar undan
för vågar storm och stanche till
dess den plott plädrigt stannar
allt nyss daggens bank vad skall
de sjämen täncka ty natten faller
på och ingen räddning synes så
långt som ögat når

Kapten sade gossar blott lyd
mig än en gång vi se nu slutet
nalkas vår tid blir ej så lång
gå bort och kapa riggen kan
rullar ganska svart om skull
dran går på grund så blifver
ödet svart

En väg gick öfver skutan och
alla ropar nu allt uti vägen käre
på kapten's unga fru kaptenen
såg sin maka när hon gick
öfver bord kan fällde bettra kärar

ty sorgen den var stor

En båt nu genast firades från
skulldrans regling den krossa-
des i spuldrar utav en bölja
ved försedd med tre matraser
som i den samme var i haf-
vets djup de låga der fick de
ligga kvar

Om hjälpe men dock förgäflres
de unga sjäman bad men
hafvets väg dem lysta och
blusa sigel kvar de bad
sin helsning sända hem
till sitt fosterland de käre
prade för lifvet sin hemskor
död de fans

Peter, från Västbo socken,
just så han heter: han pinnar
svarsfrade må ni tra på stol-
fabriken i Värnamo.

En lördag gick han i gröna lun-
den, det var så där just i
aftonstunden, när solen slagit
sig ned till ro i "Sjypladalen"
i Värnamo.

Där mötte han en så vacker
flicka, som kärleksfullt upprå
honon blika! Han lyfte hatten
och sa: må tra, är fräken
hemma i Värnamo.

Äck nej i Västbo där är jag
hemma, min far är bonde, jag
heter Emma. En liten tid jag
nu här skall bo, och lära sy

Värnamovisan

Jag sjunger till handklavets
torer en sång om kärleken
Ijuva Loner, en sång om äl-
skog och högn och tra i "Sjy-
ladalen" i Värnamo

Det var en yngling, som hette

Bole
Gjög

uti Värnamo.

Så bjöd han henne helt hurtigt
armen, och hjärtat började slå
i barmen. Han tänkte: vi
kunna bygga bo i "Äppeladalen"
i Värnamo.

2
Då sade Petter: ack Emma
tilla, ska här vi sätta oss
ned så stilla i gröna mas-
san där sippor grä, i Äppel-
adalen i Värnamo?

Så sade Petter i kvällen
klara: säg, vill du på min
fråga svara? Sä, vill du
svära mig evig tro i Äppel-
adalen i Värnamo?

Då svarte Emma: ack Peter

kära, att dig tillhöra det vill
jag svära, till hästen kunna
vi sätta bo i "Äppeladalen"
i Värnamo.

Så sutto de där i några tim-
mar. På kärleksvägar nu
Petter summer. Han var så
glad så han ropade: Jja! I
Äppeladalen i Värnamo

En tid däre er, då Peter
kände, att kärlekskvallen i
hjärtat brände, han suckade
ofta: hå hå, ja ja! Du fals-
ka flicka i Värnamo.

Ack här i gossar här uti salen,
tag er till vara för "Äppeladalen",
ty vet att fälsket kan också bo
i kvinnokjartan i Värnamo.

Hjalmar och Hulda

På blomsterklädd kulle satt
Hjalmar och kvad om forntida
bragder en gång. Och liljorna stjod-
kar och rosornas blad sig bugade
djupt vid hans sång, och fåglarna
satto så tysta på träden, och
gyllene seen på gungande säden, de
nickade bifall, och värvindens
fläkt mildt smekte hans panna
hans krigeska dräkt

Och hela naturen för yngvad
och skön och mild i det festliga
skrud, med nyflätad blomkrans
och värmantel grön nu lag som
en längtande brud och glädjens
och ärans och kärleken minne,

29
de höllo sitt färgglans för ynglingens
sinne, och hoppet med vingar av
guldflätad guldflätad glans lyft
bydd honom ryktets ovanskliga
glans.

Då nalkades Hulda och dröm-
men försvarn för ynglingens tjusan
syn han såg endast henne, såg
rodnamn som brann, likt per-
pur på snövitå hyn han kys-
te en kår från det strålände
öga, han fänkete på världen
och sorgerna föga lycksalig han
sjönk i den tillbeddas famn
och gläsnede bort ära och rykte
och namn.

Du älskar mig Hulda, och
jorden mig kär, bland rosor
på daggpestars stigi du älskar

92

mig Glulda, och sällheten är
ej mera en fränling för mig.
Ty kedsnadens Tomhet och sak-
nadens smärta, de finna ej vä-
garne mer till mitt hjärta!
Ty nu är naturen, o flicka! med
dig en paradisträdgård, ett
eden för mig.

Men sviker du mig, si då
slockar min sol, då brister
av ångerst mitt bröst; då
finnes på jorden från pol
och till pol ej någon som
skänker mig tröst så svär
mig nu Glulda vid himlen
som hör dig, att aldrig mig
glömma hvart ödet än för
mig, att vara mig trogen i
liv och i död att älska din
Hjalmar i lust och i nöd

Min Hjalmar sad' Glulda med
ljuf melodi, och tillslöt kars
mun med en kysst, hur ofta jag
jag sagt dig, jag trogen
skall bli, detsamma jag svar
dig ju nyss så svär jag ännu
vid dån hemmet som hör mig
att aldrig dig glömma hvart
ödet än för dig; att blott för
min Hjalmar jag kär mig
till brud och sviker jag eden,
så straffe mig Gud.

Och sjunken är solen och full
månen lag så mildt mot
vårt, ^{älskade} ~~krig~~ ^{par} kullen sin dimslöja
aftonen drog, och ändå så rutta
de kvar; dock måste till oli-
ka hyddor de vandra, men som
ra än högt att bli trogna
hvarandra, och Glulda hon lif

vade möta sin vän vid nästa
dags skymning på kullen
igen.

Så lifde den lycklige Gjalmar
en tid och sommaren flydde
sin kos, med sommaren flydde
den gyllene frid, likt dagens
färsvinnande ros; Ty nu utbrast
krigets förödande låga. Från
sörjande män måste Gjalmar
nu tåga i härnad, och slutta
med kärlekens gläd, han
svor honom Trohet i lif
och i död.

Att är var han borta och
fridens oliv nu väte i triket
på nytt; slut var det grymsma,
det blodiga kif, och sorgen
i glädje förbytt. Med *en* och med

23
frukter sågs jorden såg smyga
ha, sin långtande brud
till sitt trofasta bröst, att
byta des saknad i sällhete
och fog tröst.

Helt nära hans hem kom den
åldrige Iven, en granne, och
tryckte hans hand! Välkommen
behjärtade yngling igen från
striden i främmande land.
Tack ^{svåg} ^{grade} Iven Gjalmar,
men hur står min flicka?
Jag ilar till henne och snart
skall hon blicka med hem-
meligt förtjusande ögon på
mig; du hindrar mig Iven,
jag begripar ej dig.

Men Iven i ^{fog} betslet och
ryckte hans häst tillbaka

den ystra, ett steg jag fruktar
du blir ingen välkommen gäst,
här stannade Hjalmar och
Teg, benamna dig yngling med
mod för att höra en tidning
som hela din glädje skall
störa; vet du att sjön Glulda
förskräckliga bud, i dag är
den stolte Sebastians brud.

O hemmet! O avgrund! röt
Hjalmar och slag förtviflad
ståthandskarna rop; men
endast du väntar jag träffa
dig nog, och döf för den äld-
riges rop, i sparrsträck han red
till den trötta hydda, der
fönstren vara med blomkran-
sar prydda och Taket gaf
genljnd af gästernas sång, av
harpans och bågarens klang

24
på en gång

Här inträdde Hjalmar i krigarnas
skrud och harnarna tystna
med hast. Förgrymrad han
går till den trötta brud,
och grejar i bruckrans fast
han stiter den vildt ur de mörk
bruna nären, så blek ^{såsom} ~~han~~ låg
han redan på baren, satt
Glulda med dödskräck i bär-
vande barm, för därade ält-
skarens hämnande arm.

Men brudgummen höjde mot
Hjalmar sitt svärd, Men Hjalmar
han svärgde och sitt då
ropte han: usling, att dö ar du
värd, Mitt svärd biter bättre
än ditt. Gossu bejöv de käm-
pade emot hvarandra

en stund för mig och af hämmad
stred an andra, som stå
Tyg i en grästunna på
men tygen är minn och
går när.

En ännu mer till sin
skyn, som en i kabin
motstånd. Detta man
hon om ren godhet
och bra som som
Stök på och på
slasken. Så som till
men att göra och
hon på den delen
sag, så man som
en järnkärl som

Öve mig! öve mig! min
sviken hon sopt
vred! att så

men det är ingen lek att
tyga så tröskt sin ad.
Och samvetskrav lagade sig
som de som
och som
och
och

och
och
och
och
och
och
och
och
och
och
och
och

luskas och tygas så
blek: öve mig!
Fjälmar jag

26
I skymningens ensliga stunder.

1.

I skymningens ensliga stunder
jag drömt, många tusande kvinnor
jag lär bland de döftande ljuder
har vandrat med vännen på sin.

Den vän som i tygthet jag vägat
att älska och kalla för min
den vän som i minnet mig plågar
men ändå som tussat mitt sin.

2.

O, varför skulle jag drömma
drömma min ungdoms vär?

O, varför skulle jag älska
en vän som jag aldrig kan?

Den vän som i tygthet jag vägat
att älska och kalla för min
den vän som i minnet mig plågar
men ändå som tussat mitt sitt.

3.

O, älskade låt mig få flyka

din hand till mitt pita farväl
må jag din lycka ej grunda
jag önskar av hela min själ
du den som du väljer till make
dij älska som jag till vän
så skall jag med glädje försaka
Farväl! Vi träffas igen.

Wid Liljans sköna strand.

1.

Nu pol gått ned nu är det kväll
men stjärnan tindrar än
hon blinkar glad, hon är så päll
när blir jag glad igen
jag varit glad men icke här
ej detta land min hembygd är
Wid Liljan är mitt hem.

2.

Det är så långt till hemmets del
men tanken flyger dit
och hemmet vinden frisk och sval

han tröstar, hälsar hit
så tänker jag du varit där
du varit där min hembygd är.
Hid Liljans, Liljans strand.

3.

Jag minns så väl, jag hör det än
hur skogen susar där
och stugan står som stod i den
ej glömd av mig hon är
hon var så lög, men kär ändå
än torde hon i dalen stå
Hid Liljans, sköna strand.

4.

Enk försen där hon sjöng så gladt
jag minns det som i går
ack där, ja där så många natt
sin trappa neken står
så lansen gladt på blomrig strand
de älvor små om hand i hand
Hid Liljans, klara väg.

5. När drivan smalt på Skoras strand
och det blev ljus och vår
så kom jag hit till detta land
och grät så många tår
jag gräter nu, jag gräter än
och längtar hem och hem igen
till Liljans väna strand.

6.

Min varför skall jag klaga så?
Min hembygd är ju kvar
än står de kvar - la blomma or små
och ack än ger svar
än står de kvar de höga fjäll
där jag var glad, där jag var säll
Hid Liljans sköna strand.

7.

O, Gud som älskar än de små
och läker hjärtats vär
ack, lit mig än, ja än få gå
för Liljans bölje står
lit mig en gång, ja än en gång

där lyssna på till Söljans sång
Hid Söljan är mitt hem.

8.

En dalasou vid fjärran flod
så klagar, vängtar, ser
från hemmets dal där förr han stod
så många slanna ler
vid minnet utav samma dar
i ögat stiger tårar klar
Som Söljans silvrväg. ◀

Skrivt den 6 sept. 1914.

Sång af Kristina Nilson
Klamoth Falls Ore. den 7/4 18

Uti Småland invid
västrakten stod min
vagna i ett torftigt
tjäll där naturen
uti fulla prakt

strödde rosor på ett
torftigt tjäll, Der hö-
ga furar sora, tärkan
slår sin drill, sko-
gens foglar sjunga
och jag lyssnar till.
% Uti skogen satt jag
satt så många gång,
Hörde sisakens kvitter
trastens sång %

2) Nekkens bygd
jag hörde uti kvät-
len, när himlens
fäste sänkt sin kla-
ra sol. Derutaf jag
efven tog modellen,
till en enkel men
dock kär visal. Ljung-
by marknad ligger
än i högen sin

En förtrollad värld
jag däri blickar in.
Men jag sjöng så
glad, sjöng förutän
tvång, Fri, förutän
tvång jag sjöng en
sång %

3/ Nu jag sjungit har
i alla länder, men
i Paris där blef min
lycka gjord. Därför
också glad jag hem
åt vänder, till min
hembygd, och till
min fostergjord. Det
höga furar sora,
tårkan slår sin
drill, Skogens fåglar
sjunga o jag lyss-
nar till, % uli ska-

29
gen satt jag o satt så
mången gång, Hörde
siskens kvittere tros-
tens sång %

Skrifvit af John Niklason

På Romus strand

Hjorten betar och klockan
klingar, klockan klingar på Romus
strand, ~~Storsten~~ flyggar med hvita
vingar, flyggar ensam vid molnets
strand, varens vinder i löven gå,
solen skinar och sjö är blå.

Men jag sjunger minn länka
längtan sjunger ensam på Romus
strand.

Fader min är en björk i skogen,
moder min är en sommarsky,

brodern min är ett ax i togen,
systern min är ett rindoruy,
ensam är jag som hedens ljung,
blommal ensam och visnar ung,
Sjungar, sjungar min långa
långtan sjungar ensam på Roines
strand.

Om den strålände solen viste,
om hon viste mitt hjärtas häg
att sitt leende sken hon miste
skulle spunka i kvällen väg;
spunka, spunka i nattens famn,
men jag hvisslar min älsklings
mamn, sjungar, sjungar min
långta långtan, sjungar ensam
på Roines strand.

Bonddottern och torpargossen.

Barndomskärlek äkta finnes nog
ibland. Hon var bonddotter, torparson
var han. Vilken väder, dessa båda
Hon var fattig, han var rik
Men vem kan väl råda lyfta ödet flick

Från sin barnomsdager älska de varann
Ödets grymma lager man ej undfly kan

Barnaäran ungdomsvårn

Deras kärlek spirar grön

Ofta nog så får ens kärlek ingen lön.

Flickans far ej gälla kan ett slikt parti
Mycket ont och illa gör han däruti

Gossen smärta, ledos smärta

Av sin första kärleks knopp

Men i unga hjärten finnes alltid hopp

Fadern åt sin flicka andra planer har

Penger och han skicka just till gossens far
Och vad händer, ädet vänder
Tig förin man ~~vet~~ vet ordet är
Fadern gossen sänder ut på vida hav.

Många år förflutit uppå tidens hav
Flickan dock ej brutit löftet som hon gav
Fångar tvänne fadern henne
Tänkte gifta som man såg
Med en som han tänkte skulle bli hustru

Frukten bliver mogen falla bruker den
Flickan hon var trogen mot sin lilla vän
Och för västen, bröllopsfärten
Fadern gör hon gillar ej
När hon stod hos prästen sverade hon nej

Förloften denna sängen och dess enkla juld
Snart för tredje gången skulle hon stå bund
Känner fränder fadern sänder
Bjudning till en bröllopsfäst

31
Även dit anländer en objuden gäst

Med gästarna sig gläder brudgum uti sinn
Då i salen träder nobel främling in
Kärleksröder kinden glöder

Uppå bruden nu igen,
Ty i dörren såg hon nu sin barndomsvän

Kärleken den tände sig på nytt så mild
När hon uti spegeln såg sin älsklings bild
Kärleksflamma med detsamma

Börjar växa underbar
Den är än densamma som i forna dagar

IBland andra gästar främlingen onan ser
Kära gamla prästar skarp kritik han ger
Han dem alla hörs kalla

Dumma uppå många sätt
De kan knappast läsa brudevigseln rätt.

Samle sockenprästen tyckte de var skam

Främlingen för nästen gulddomint tager fram
Alla höret: "Om vi gör et
Skänker jag det här med fog";
Prästen rår ej för et att han sig bedroger

Guldet nog bedroger med sin glans så fal
Prästen genas tager fram sitt returval
Fast objuden bredvid bruden
Främlingen sig ställas nu
Prästen sigselakten läser för de tu

Rätt till slut för resten kyrkans men präst
Men så säger prästen nu på guldet mitt
Främling tager bruden fager
Då är också detta mitt
Bruden sken som dagen hon var klädd i vitt

Förvåningsropen skallar upp mot bakets hög
Träga höres alla flicka är du nöjd
Bruden svarar snålka rara
Känner du lysnen om till mig

Det så här får vara annars blir det nej

Främlingen sig vänder nu till flickans far
Mins ni vad som hände uti forna dar
För min fader ung och gläder
Blev jag spekad ut på kvar
Dessför att ni honom tusen kronor gärd

Jag er dotter älskat ifrån barndommen
Hon i forna dager var min bästa vän
Med varandra vi skall vandra
Inför värden inför Gud
Fastän i mig kända är hon dock min br

Fågeln på lindkvist.

Det sjöng en fågel på lindkvist,
på lindkvist, på lindkvist,
en liten fågel är jag förvisst,
som nog kan spela och sjunga.

Men borta dröjer mitt hjärtas vän,
men borta dröjer mitt hjärtas vän,
i lund och mark är han borta än,
och flyger fjärran i skogen.

Guds vackra ängel, med ögon blå,
med ögon blå, med ögon blå,
han satt i molnen och hörde prä
och sjöng så stilla i kvällen.
Du lilla fågel på lindkvist,
du lilla fågel på lindkvist,
Gud gif din älskling åt dig så risst,
som du kan drilla och sjunga.

Ja fågeln sjunger ännu i dag,
ännu i dag, ännu i dag,
han slår så ljufviga sköna slag,
och är så snabb med sin tunga.
Att vännen kommer det hoppas jag,
att vännen kommer det hoppas jag,
Ty fågeln driller ju slag på slag,
till fröjd för gamla och unga. A

Om U. Irvinghorne in Alaska
Om U. Irvinghorne in Alaska

Om U. Irvinghorne in Alaska
Om U. Irvinghorne in Alaska

Om U. Irvinghorne in Alaska
Om U. Irvinghorne in Alaska

Om U. Irvinghorne in Alaska
Om U. Irvinghorne in Alaska

Om U. Irvinghorne in Alaska
Om U. Irvinghorne in Alaska